

Драconi, вперед! (стислий переказ)

Катерина Штанко

Катя Штанко

Пригодницько-детективна казкова повість "Вперед, драconi!"

Частина 1. Зростити чудовисько

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Одинадцятирічний Михась Вербицький дуже любив рослини. Ця любов почалася з того, що якось взимку під час прибирання він знайшов за холодильником стару цибулину. Дідусь порадив покласти її у склянку з водою. Коли з'явилися зелені пір'їнки, Михась із захопленням спостерігав за ними. Та яке ж було його обурення, коли мама зрізала зелену цибулю для борщу. Наступного дня мама принесла Михасеві справжній горщик зі справжньою землею. Вони разом посіяли справжнє насіння. Відтоді у кімнаті хлопчика поселилося багато рослин. Особливо Михася приваблювали рідкісні рослини. Ще в першому класі він вирішив стати Ботаніком, тож не ображався, коли в школі його так і називали.

Того літа сім'я Вербицьких відпочивала у Ялті. Михась понад усе мріяв відвідати Нікітський ботанічний сад, бо там були рідкісні рослини. Потрапили вони туди лише передостаннього дня, бо однорічний братик Костик вередував усю відпустку. Того дня Котька (так його називали рідні) теж вередував, тож тато дозволив Михасеві гуляти в саду самому.

Михась і сам не помітив, як опинився на дослідній ділянці №77, вхід на яку був суворо заборонений. Тут знаходився Інститут Фольклорної Флори і Фауни. Невідомо, хто й чому саме в цей день залишив хвіртку незамкнену на жоден з семи замків. А росли тут чарівні рослини. Михась побачив драконяче дерево, довкола якого були ґрати, прилаштовано чотири вогнегасники і три скриньки з червоними кнопками "ALARM!". Дерево було здоровезне, але якесь ніби іграшкове, хлопцеві навіть здалося, що просто на стовбурі є очі. З однієї з гілок до ніг хлопця впало щось схоже на велику блакитну напівпрозору грушу. Михась відчув голод і з'їв грушу, хоч спершу трохи вагався. Від груші залишилися доволі велика синя кісточка, яку хлопець надумав посадити вдома.

Піти з батьками з саду виявилось непросто. Хлопця зловили двоє чоловіків у жовтогарячих скафандрах і шоломах. Його запитали, до яких рослин він підходив, чи до чогось торкався, з кимось розмовляв. Потім Михася повели в медичний блок, змусили старанно помитися під душем, а тоді ще й ретельно чимось обробили одяг. Та

хлопець уже встиг сховати кісточку у візочок братика, коли його водили до батьків після того, як зловили. Коли ті двоє нарешті скинули свої жовтогарячі скафандри, то виявилося, що то молоді привітні хлопці. Звали їх Олекса та Мурат. Вони пояснили, що навчаються в аспірантурі Інституту Експериментальних Досліджень Фольклорної Флори та Фауни. Довідавшись про Михасеве захоплення рослинним світом, вони одразу почали називати хлопця "колегою" і навіть показали йому кілька досить цікавих, але звичайних рослин. Наостанок аспіранти повідомили хлопцеві номер телефону свого дослідного інституту, щоб телефонував, помітивши щось незвичайне.

У готелі Михась почав шукати кісточку і виявив, що її трохи погриз братик. Наступного дня Вербицькі вилетіли додому в Київ. Вдома хлопець узяв найбільший горщик із землею і дбайливо посадив туди синє зернятко драконячого дерева.

Цілий тиждень не з'являлося жодних ознак проростання. Ботанік вже був злий на братика, який пошкодив рідкісне насіння. Минув місяць, проте й досі нічого не проросло. Якось до кімнати завітав Котька і вилив у вазон томатний сік. Після цього Михась побачив, що з землі виткнувся маленький міцний паросток. Відтоді хлопець поливав насіння томатним соком і незабаром з'явилася яскраво-синя, вкрита дрібненькою блискучою лускою, рослина. Вона мала дивний вигляд: з одного боку була світла пляма, вкрита рудим ластовинням. Рослина мала три пари товстих міцненьких листочків. Згодом почали відростати ще два листки, але чомусь набагато більші за розміром, ніж попередні. На самому вершечку паростка випнулися дві великі бруньки.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Та не лише рослина була дивною. Після повернення з Криму з Михасем почали відбуватися незбагненні речі. Він міг бачити у класі дивних істот, які з'являлися, коли однокласники відповідали неправильно. То були похибки. Коли ж учень відповідав правильно, то з'являлася "блискуча відповідь" – довкола учня раптом вибухав маленький, але неймовірно яскравий феєрверк. Пізніше Михась почав розуміти мову своїх рослин, чужих кішок і собак. А якось у маминому кошику, куди вона складала мотки ниток, шпичі і недоплетені светри, хлопець несподівано угледів крихітного волохатого дідуганчика. Ще дивнішим було те, що драконяче дерево якось з'їло грушу.

І тут Михась нарешті дещо збагнув. Він сів біля драконячого дерева і сказав, що досить прикидатися, пора вилазити. І тут з вазона з'явилося драконеня. Хлопець не знав, що ж тепер говорити батькам. На щастя, з'явився той дивний дідусь і розповів, що Михась виростив фруктового дракона, який харчується фруктами та овочами. Дідок розповів дещо і про себе: він фамільний домовик, який опікується родиною Вербицьких з 1632 року. Звався він Домінус Вербя.

Михасів дракончик був різних відтінків синього кольору, а його лазурові крильця сяяли золотими плямками. Хлопець був трохи здивований, коли дізнався, що дорослий фруктовий дракон виростає до 49 метрів у довжину. На щастя, попереду було ще сім років, поки дракон виросте. Від пана Домінуса хлопець дізнався, що і сам має очі й вуха

дракона, бо з'їв драконячу грушу. Лише зовні Михась був схожий на хлопця, а насправді був драконом. Молодший братик теж був драконом, бо трохи надгриз насіння драконячого дерева. Михась дав дракону ім'я Хома.

Хома жив під Михасевим ліжком, а вночі міг літати. Хлопець годував його фруктами та овочами. Одного разу до кімнати Михася непомітно зайшла мама. На щастя, дракон приймав для інших вигляд цуценяти. Тож батьки, подумавши, дозволили Михасеві залишити собі це "цуценя".

Якось Михась гуляли з Хомою у дворі. Хома старанно вдавав собаку – обнюхував дерева й завзято гавкав на котів. Спочатку усе йшло добре, та потім Михась зіштовхнувся з Олельком Пихачем. Цей хлопець був його однолітком, мешкав у сусідньому під'їзді, його сім'я була найзаможнішою на цілий будинок. Яке ж було здивування Михася і Хоми, коли вони побачили, що Леліків собака-ротвейлер не собака, а дракон! І це був справжній м'ясоїд, удвічі товщий за Хому, широкий м'язистий тулуб закінчувався коротким хвостом, на кінці якого стирчав гострий шпичак. Звали цього дракона Спайк. Він добряче налякав Хому, і той більше не хотів виходити гуляти. Вдома домовик Домінус Верба назвав Хому нікчемним страхополохом, який боїться м'ясоїдного дракона. Домовик переконав дракона, що Вербицькі зроду не були боягузами, що Хома справжній дракон, хоч і грушевий.

Згодом Михась і Хома дізналися, що у їхньому дворі більше ніхто не гуляє з тваринами, бо всі тварини почали зникати. Пропав кіт однієї старої, Сонин хом'як, курчата, яких тримала двірничка. Всі вважали, що в підвалі будинку оселилося якесь страшне чудовисько, яке зжерло всіх тутешніх тварин. Була вже і поліція, але не знайшли нічого, хоч крізь вентиляційний отвір підвалу чути, як воно гарчить і сопе. Справді, коли Михась і Хома наблизилися до підвалу, Хома відчув, що там є Спайк. Коли дракон нахилився до самої вентиляції, звідти блискавично вихопилася чорна пазуриста лапа і вчепилася в його шию. Михась цеглиною щосили вгатив по лапі, і та зникла в отворі.

Згодом Михась і Хома виявили, що Спайка ходить годувати Лелік. Той зі сльозами на очах розповів, що носить їсти драконові, бо Спайк, коли побачив Хому, сказився і убив собі в голову, що мусить з'їсти травояда. Спайк вкусив Олелькового тата і втік у підвал, а тато Спайкові ніколи не вибачить. Виявилось, що поліція не знайшла дракона, бо він теж вмів прикидатися, але не тільки собакою, а тінню.

Три доби брати Вербицькі шукали спосіб, як позбутися страшної небезпеки, що оселилася в підвалі їхнього будинку. У перший день зимових канікул Михась і Хома побачили, як до під'їзду, де мешкали Пихачі, підкотило розкішне авто. Пихачі їхали на два тижні на Мальдіви, і Олелько влаштував скандал на цілий двір, бо не хотів їхати. Хлопець не хотів покидати Спайка, бо той міг загинути з голоду. Від того часу Михась і Хома втратили апетит, а вночі пішли годувати дракона.

Спайк мав добрячий апетит, скоро стало зрозуміло, що родині Вербицьких з її не надто розкішними статками ніяк не прогодувати ненажерливе чудовисько. Якось увечері Хома зазирнув до холодильника і не знайшов нічого м'ясного. Михась навіть

продав свій бансай (рослину з Японії), а за ці гроші купив ковбасу. Бансаю вистачило аж на чотири дні, а потім гроші скінчилися і годувальники знову засмутились. Згодом Хома вирішив, що їм треба стати вуличними музикантами. Михась витяг свою вуркоту, музичний інструмент, який отримав у карпатському селі від старого сусіда бабусі. Цей сусід на прізвище Шпак виготовляв усілякі незвичні музичні інструменти. Михась здобув невеличку колекцію неймовірних музичних інструментів. Проте звуки, які з них лунали, були дуже дивні. "Клацка" клацала, ніби кінські підкови по бруківці, "бульбока" булькотіла, як гірська річка, "дудука" не дуділа, а саме дудукала, як одуд, "дзенька" дзеленчала, як овеча отара з дзвіночками на шиях. Вуркота мала кілька голосів водночас: починалася як сопілка, а далі на ній з'являлося потовщення, схоже на половинку великої груші з отвором посередині, над яким були натягнуті струни, наче в кобзи.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Коли Михась і Хома збиралися на свої перші заробітки, мама несподівано доручила їм погуляти з Котькою, бо мала багато термінової роботи. Тож брати Вербицькі у повному складі дісталися великого переходу і ушкварили. Михась ладен був провалитися крізь землю, та коли глянув вниз, то побачив, що миска майже повна грошей. Михась не вірив своєму щастю, але раптом почув якусь дивну розмову. Два чоловіки говорили про Хому і бачили в ньому не собаку. Один був високий, стрункий красень-блондин з довгим кучерявим волоссям. У його вусі блискотіла золота сережка, а вдягнений він був у довге пальто з фіолетової крокодилячої шкіри. Другий, навпаки, був невеличкий на зріст, майже карлик. В цього було непорушне жовте східне обличчя і непропорційно широкі плечі. На коротуні був непоказний сірий плащ з каптуром. З-під складок плаща помітно випирала кобура.

Білявий молодик попросив Михася продати йому пса. Хлопець відмовився, навіть коли побачив товсту пачку доларів. Друзі рушили додому, але чоловіки пішли слідом за ними. Михась з братом і Хомою заблукали і опинилися у підземному переході, зникло світло. Коли воно з'явилося, Михась побачив, що Котьки і Хоми немає. Михась кинувся у поліцію, та там йому нічим не допомогли. Він викинув зароблені гроші і пішов додому, а біля під'їзду згадав про Спайка. Уламком цеглини хлопець збив іржавий замок, відчинив двері підвалу і розповів дракону про жахливі події. Хижак уважно слухав, а потім сказав: "Нюхати! Шукати! Рятувати!" Михась оговтався і зрозумів, що нарешті знайшовся хтось, хто готовий допомогти.

Дракон привів Михася під двері елітної крамниці під назвою "Elite". У ній продавалися шкіряні вироби, і хлопець зрозумів, що зроблене усе зі шкіри драконів. Спайк здогадався, що Котьку хочуть згодувати драконам. Від жаху Михась нічого не міг придумати. У крамницю не можна було заходити з тваринами, тож хлопець зайшов сам. Там молодик-красень Амур Галант і його карлик на ім'я Треш зловили хлопця і потягли через складські приміщення. Михась зробив спробу втекти, та нічого не

вийшло. За ними йшов непомітний Спайк, який вчасно скористався своїм умінням перетворюватись на тінь. Спайк чекав, поки карлик відчинить кодовий замок, бо як же інакше вони зможуть потрапити в драконарій, щоб порятувати Котьку й Хому? Треш навіть нічого не зрозумів, коли Спайк зайшов разом з ними всередину.

У величезному приміщенні сиділи дракони у клітках. Був тут і Хома. З'явився Амур Ґалант, який тримав у руках пошарпаний барабан. Котьку несли на обід дракониці на ім'я Лихоманка. Михася мав з'їсти дракон на ім'я Хай-Тобі-Грець. Лихоманка була величезною, у чотири рази більша за Хому. Луска на спині в Лихоманки виблискувала щирим золотом, довга шия граційно вигиналася, очі мінилися синіми вогнями. Михась не міг дивитися, як вона їстиме братика. Однак тепер Михась угледів власну долю в образі справжнього дракона-велетня, чия смарагдово-зелена шия здіймалася аж під стелю, а хвіст звивався гігантськими кільцями. Його страховидну морду прикрашало кілька різних за розмірами рогів, і кожен з них був більший за хлопця. На щастя, Михась і Котька давно вже були драконами, то ж їх ніхто не збирався їсти.

Амур Ґалант зрозумів, що у хлопчиків є краплинка драконячої крові, але він знав, як змусити їх підкоритися. Щойно молодик стукнув у барабан, як усі дракони, Михась і Котька почали танцювати. Після цього танцю Михась виявив, що перетворився на справжнісінького дракона.

Хай-Тобі-Грець розповів Михасю, що дракони з'явилися на Землі раптово, кажуть, їх принесло ураганом. У них була люта вдача, а особливо їм до смаку припали люди. Та розумні чарівники приборкали драконів: одних привчили до рослинної їжі, а тих, хто не зміг при звичаїтися, умовили не їсти людей. Дракони погодилися жити в особливих місцях, щоб не заважати людському прогресу. Люди непокоїлися, чи не прокинуться колись раптово драконячі кровожерні інстинкти, і про всяк випадок створили засоби, якими можна приборкати драконів. Це магічні музичні інструменти, що змушують драконів танцювати.

Коли Амур Ґалант наказав Трешу готувати обробний стіл і смертельну ін'єкцію для Михася-дракона, раптом щось велике й чорне ураз вистрибнуло з кута за клітками і знищило барабан. Це був Спайк. Він прогарчав: "Відмикати кайданки! Хутко відмикати!". Амур Ґалант тремтячими руками виконав наказ, і Михась хутко зістрибнув з обробного столу. Та Треш вихопив пістолет і встиг поранити Спайка.

Усі дракони опинилися на волі, а злочинців посадили за ґрати. Виявилося, що в майстерні Ґаланта було ув'язнено п'ятеро драконів: Хай-Тобі-Грець, Золота Лихоманка, дві лимонні Сестри-близнючки з родини фруктових драконів з кумедними іменами Скіпка і Скалка та невеличкий, дуже яскравий червоно-помаранчевий дракон, що звався Гарбузяний Пих. Вони всі колом оточили Спайка, який непорушно лежав на підлозі, бо був поранений. Спайк просив залишити його тут, бо він хоче померти, адже Олелько його покинув. Михась пояснив, що Олелько не покинув його, а просто хлопця змусили поїхати відпочивати.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Спайк виявився чорним мороком. Хай-Тобі-Грець сказав, що чорні мороки – рідкісна порода драконів. Вони єдині з драконів навчилися вдавати непомітну тінь. Це небезпечні хижаки, відчайдухи і чудові мисливці, от тільки розмовляти в них не надто добре виходить. Довелося зв'язати поміж собою кілька рушників, щоб вийшла пов'язка потрібного розміру. Шию Спайка туго замотали. Потрібен був лікар, і Михась згадав номер телефону аспірантів з Дослідного Інституту Фольклорної Флори та Фауни. З допомогою телефону Амура Ґаланта Михась додзвонився до аспіранта Олекси. Домовилися до світанку доправити Спайка у заповідник драконів у Криму на Караб-Яйлі.

Дракони готові були летіти. Навіть Михась несподівано відчув, що і в нього є крила. Лихоманка разом з лимонними сестрами зв'язали рушники з шафи Амура, і вийшло щось на зразок гігантського наплічника. Дракони вилетіли на волю через купол, який пробив червоний дракон на ім'я Гарбузяний Пих.

Опинившись на волі, крилаті ящури одразу ж загубили одне одного. Усі ці дракони зростали в неволі і їм ще ніколи не доводилося літати в широкому світі. Хай-Тобі-Грець ніс Спайка на спині. Лихоманка несла Котьку, який заснув. Сестрам-лимонкам було трохи легше, бо вони трималися разом. Гарбузяний Пих не квапився покинути місце свого ув'язнення, бо захопився спогляданням пожежі крамниці "ELITE". Хомі, на відміну від інших, уже не раз доводилося літати вночі над Києвом. На відміну від Хоми Михась так само, як і інші дракони, уперше опинився в небі. Йому знадобився певний час, щоб опанувати власні крила.

Михась прилетів на дах свого дому. Там його уже чекав Хома. Потім з'явився Домінус Вербa і нагадав про вуркоту. З допомогою цього інструменту хлопець зібрав разом усіх драконів. Так михась став Навігатором драконів, хоч вони й вагалися, чи Михась годиться для такої відповідальної ролі. Та потрібно було летіти у заповідник, бо Спайк-морок довго не протягне. Михась сів на Хай-Тобі-Греця, бо так було легше спостерігати за станом Спайка, і вони рушили. Михась на повні груди гукнув: "Дракони, вперед!". Цього разу вуркота лунала так, ніби грав цілий оркестр.

Частина 2. Сягнути місяця.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Угорі було холодніше, ніж у місті. Глибоко внизу чорним атласом вилискував Дніпро. Цього року ще не було великих морозів і ріка ще не замерзла. Михася не лякала висота, він почувався добре. В обличчя дув крижаний вітер, зате спина велетенського дракона була тепла, майже гаряча. З велетенської пащеки Хай-Тобі-

Греця раз у раз вихоплювалися клуби пари, поряд пихкотіли інші крилаті ящури, але найкрасивіше виходило в Гарбузяного Пиха, який тримався осторонь.

Коли вони проминули останній київський міст, річка почала нагадувати чорне мереживо. Лихоманка говорила, що дуже щаслива, що не перетворилася на кілька сумок та чобітків і може усе це бачити. Пих, побачивши Місяць, полетів у його бік, бо йому здавалося, що це дуже близько. Його не встигли зупинити, тому Хома із сестрами Лимонками чимдуж кинулися навздогін. Зелений велетень Хай-Тобі-Грець пам'ятав уроки Лихоманчиної бабусі, яка розповідала, що зворотному боці Місяця є дивовижна країна, де мешкають усі чарівні істоти з планети Земля. Колись вони мушили туди перебратися, щоб не заважати розвитку людства. Коли Пиха повернули назад, він побачив у Дніпрі відображення Місяця і цього разу кинувся вниз. Дракон мало не втопився, але Хома, Скіпка і Скалка врятували його. Михась пояснив Пиху дещо про оптичні ілюзії, і нарешті цей дракон визнав хлопця Навігатором.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Було вже далеко за північ, коли Михась утрівся на теплій спині велетня й заснув. Котька теж давно вже спав, згорнувшись клубочком у лапах Лихоманки. У Хоми теж злипалися очі, тож він зачепився однією лапою за довжелезний смарагдовий хвіст Хай-Тобі-Греця, заплющив очі і дрімав на льоту. Та невдовзі зчинився неабиякий шарварок неподалік від Навігатора. У небі летів літак, що виконував рейс 785/17 Київ-Стамбул. На борту було 148 пасажирів. Скіпка і Скалка прийняли літак за дракона. Кожна з сестер почала смикати літак у свій бік. У салоні літака зчинився жахливий лемент. Досвідчений пілот облітав майже увесь світ, але вперше втрапив у таку жахливу ситуацію. На щастя Михась прокинувся і з допомогою вуркоти спинив драконів. Борт пішов на аварійну посадку на дніпропетровському летовищі, але Михась зі своєю крилатою командою з невеликої відстані споглядав посадку літака, щоб пересвідчитися, що дракони не пошкодили літак і з ним не станеться лиха. На жаль, літак був пошкоджений і падав. Хлопець наказав драконам летіти на допомогу. Дракони дбайливо підтримали літак, і з пасажирами все було добре.

Наступна пригода трапилася з Лихоманкою. Лихоманка поцікавилася, чому у міста Запоріжжя така назва. Михась почав розповідати про пороги і те, що місто збудували за порогами – все просто. Потім він докладно розповів про свої пригоди на дослідній ділянці № 77. Лихоманці хотілося дослідити все, тому вона непомітно злинула вниз. Вона трохи покружляла над Хортицею, а тоді ковзнула уздовж Преображенського мосту у напрямку міста. Вона роздивлялася згори парк "Алюмінієва балка". Нарешті вона натрапила на дитячий майданчик і, спустившись униз, почала розгойдувати гойдалки і крутити каруселі. А тим часом зовсім неподалік сталося лихо.

Була вже ніч. До головного відділення банку під'їхала броньована машина. Інкасатор dopravив з далекого відділку мільйон гривень. Гроші мали б опинитися в банку ще вдень, але завадила ожеледиця на дорогах. Охоронець банку вирішив

впустити інкасатора головним входом. Коли інкасатор з великим кейсом вийшов з машини і побіг до головного входу, з'явилися три тіні. Невиразно клацнув постріл пістолета з глушником – і офіцер охорони, впустивши зброю, осів на сніг. Інкасатор ніяк не хотів віддавати опломбований кейс, але його теж поранили. На щастя, черговий усе бачив крізь куленепробивні скляні двері і вчасно натис кнопку тривоги. За кілька хвилин до банку із сиренами підкотили патрульна машина й швидка допомога. Тим часом джип грабіжників тікав, а його доганяв старенький міліцейський уазик. У бандитському "Брабусі" їхали злочинний авторитет на прізвисько Гаплик, кілер на прізвисько Упир і їхній поплічник на прізвисько Банан, худий і жовтий з виду.

Лихоманка, яка в цю хвилину бавилася з гойдалками на дитячому майданчику, почула дике виття, яке злочинці ввімкнули у машині. Дракониha сприйняла машину за блискучого жука. Він був схожий на хруща, який минулої весни залетів у драконарій, тільки цей був набагато більший. Лихоманка подумала, що бідний жучок не може злетіти, тому вирішила допомогти. Вона акуратно підхопила автомобіль, злетіла вгору, ще й підкинула "Брабуса" якомога вище. Автомобіль каменем шугнув униз. Добре, хоч Лихоманка встигла підхопити його біля самої землі. Дракониha спробувала ще раз. Всередині джипа вирувала паніка. Коли Лихоманка помітила міліцейський уазик, то подумала, що це старенька матуся жучка. Вона поклала бандитського "Брабуса" просто перед носом патрульної машини. Бандити вибралися з джипа та рвонули до уазика. Гаплик відразу зізнався у пограбуванні. Лихоманка щиро засмутилася, побачивши людей, що висипали з "жучка". Вона зрозуміла, що їй влетить від Михася. А міліціонер, уважно роздивившись істоту, чемно подякував.

Після цього випадку Михась насварив драконку, а потім сказав усім, що треба оминати великі міста, щоб не потрапляти на очі людям, адже ті вважають драконів людоджерями. Юні дракони важко перетравлювали новину, що в цьому світі їх мають за оскаженілих людоджерів. Насправді ж саме людство знищило на землі увесь драконячий рід. Лихоманка говорила, що раніше взагалі не вірила, що бувають такі люди, як Михась. Люди, які траплялися їм раніше, були абсолютними мерзотниками, схибленими на наживі. Михась розумів, що дракони говорять правду.

Коли дракони відчували голод і втому, Михась знайшов на мапі піщанисту територію, де можна зупинитися. Це були Олешківські піски. Там дракони розвели велике вогнище і заспівали старовинну драконячу думу. Коли Михась відійшов від компанії, то побачив частину бомби. Виявилось, що в минулому тут був військовий полігон, призначений для бомбометання. Хлопець відчув небезпеку і наказав рушати. Та тим часом Котька уже знайшов собі залізну цяцьку. Золота Лихоманка, яка несла його, спершу й не помітила небезпечну річ. Та коли Михась глянув, то відчув, як серце провалилося йому в п'яти, – його братик тримав невеличку, але цілу бомбу. Михась взяв бомбу, але не міг кинути її, бо під ними були міста і села. Коли Хома зрозумів, що Михась тримає бомбу, вони разом вирішили віднести її кудись далеко. Михась віддав Лихоманці карту і наказав летіти прямо на південь. Хлопець мусив пересісти зі спини великого Греця на спину Хоми. Летіти було важко, бо Михась уперше мандрував верхи

на Хомі, і драконові було важко. Вони довго летіли, поки не побачили довгу піщану косу. Саме тоді сили грушевого дракона раптово вичерпались. Брати Вербицькі крутою дугою брязнули вниз, але Михась чудом, в останню мить, таки встиг відкинути бомбу якнайдалі.

Їх знайшла Лихоманка і розповіла, що загубила мапу і всіх інших драконів. Ще гірше було з Хомою, бо він втратив третину хвоста. Друзі зринули високо над морем, Михась видобув з кишені чар і загравав. На мелодію примчали усі дракони. Починався світанок, і всі помітили, що Спайк засинає, адже він був мороком, який вбивало світло. Михась розумів, що з першим променем обірветься життя Спайка. У хлопця покотилися сльози, він вперше відчув своє безсилля. Нарешті він вирішив, що драконам слід дуже стрімко промчати над усією грядою Кримських гір. Хай-Тобі-Грець сказав, що згряя може за хвилин двадцять промайнути всі Кримські гори – від Севастополя до Керчі.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Дракони помчали чимшвидше. Михась сидів на спині Лихоманки. Разом з ними мчав Хома, який міцно вчепився у хвіст золотої дракониці, бо відсутність третини хвоста не давала змоги грушевому дракону самотійно розвинути належну швидкість. За ними гнала згряя на межі своїх можливостей. Друзі таки опинилися на Карабі-Яйла – кам'янистому плоскогір'ю високо в горах. Там їх зустріли інші дракони, а також Олекса і Мурат. Обриси тіла Спайка вже майже розчинилися, але Мурат наказав Михасеві грати, бо доки гратиме, доти триватиме життя Спайка. Незабаром з'явився дракон на ім'я Астеріон, який приніс на собі Майстра Драконів і дівчинку. У дівчинки було щось на зразок кобзи, а в старого – великий барабан, дуже схожий на той, який був у підступного галантерейника. Спочатку вони підхопили сумну колискову вуркоти, а тоді ритм прискорився і мелодія пожвавішала, повеселіла. Спайк ожив, а Михася похвалили за те, що впорався з цілою ватагою крилатих чудовиськ.

Уважніше приглянувшись до Майстра Драконів, Михась згадав, що це бабусин сусід, той самий дід Шпак-музика, що змайстрував вуркоту! Щоправда, тепер старий був зодягнений у широчезну оксамитову синю мантию, якою вільно мандрували сузір'я. Дідусь сказав, що тоді в Карпатах одразу збагнув, що з Михася буде добрий Навігатор драконів, тому й подарував вуркоту. Також дідусь розповів, що колись дуже помилився, подарувавши барабан Амуру Ґаланту, бо виявилося, що він захоплювався не самими драконами, а тільки красою їхньої шкіри. На совісті цього мерзотника життя вісімнадцяти вогнедихів, та ніхто не міг його побороти, бо він знайшов охоронця, карлика Треша, який оточив драконарій якимись чарами недосяжності.

Михась познайомився з онукою дідуса, яка дуже захоплювалася героїчними вчинками хлопця. Звали її Альфою. Вона змінювала свій зовнішній вигляд щомиті. Альфа Бетельгейзе мала чар-торбан. Дівчинка розповіла, що народилася під мінливою зіркою Бетельгейзе, тож могла сама обирати, якою їй бути. Та їй ще було важко

визначитися, якою бути.

Альфа з Михасем перетворили Котьку на людину. Дівчинка з клаптика свого мінливого вбрання зшила малому комбінезон, який блискотів і мінився різними кольорами, як і його рятівниця. Онука Майстра Драконів влаштувала Михасеві і його драконам екскурсію заповідником. Майже на кожному кроці Карабі-Яйли траплялися печери. На великій кам'яній брилі вони побачили КОДЕКС ДРАКОНІВ, який був написаний і людською і драконячою мовами. Ось які там були заповіді:

1. Не їж людину.
2. Не чини людині ніякого зла.
3. Рятуй людину від усілякого лиха.
4. Слухайся Навігатора.
5. Живи на Місяці, а Землю залиши людям.
6. Драконе — літай!

Альфа Бетельгейзе розповіла, що живе Місяці з батьками й дідусем в Драконовій долині. І Астеріон, дідусів дракон, теж там живе. До них наблизився той велетенський пурпуровий дракон, на якому вони з Майстром Драконів прибули до заповідника. Побачивши Михасеву зграю, велетень схилив голову і привітно усміхнувся. Альфа сказала Михасевим драконам, що Астеріон Мудрий – завуч драконячої школи, де їм доведеться вчитися. Тут, на Карабі-Яйлі, є тільки дитсадок, бо малі драконенята ще надто слабкі, щоб подолати шлях до Місяця. А Михасеві дракони будуть навчатися в Драконовій долині.

Дракони мушили летіти на Місяць, а Михась і Котька – повернутися додому. Хома похнюпився, але друзі дізналися, що в ніч повного Місяця Михась і Хома можуть зустрічатися, достатньо лише, щоб Михась загравав на вуркоті. Адже дракони доволі швидко вчаться долати відстань Місяць–Земля. Майстер Шпак поки що лишався на Землі, бо мав повідомлення про нових драконів, яких треба віднайти, знайти їм Навігатора, щоб доправив до заповідника, а потім і на Місяць.

Михась по черзі обійняв кожного зі своїх драконів. Альфа Бетельгейзе з Астеріоном та усіма іншими драконами рушила в дорогу, вигукнувши: "Дракони, вперед!". Хлопець зіграв на вуркоті урочистий драконячий марш "Вперед, крилаті!". А за пів години Навігатор драконів уже міцно спав на задньому сидінні службового автомобіля, який віз братів Вербицьких до аеропорту на ранковий рейс Сімферополь–Київ.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ЕПІЛОГ

Десь тижнів зо три потому Михась увечері вийшов викинути сміття. На небі саме був повний Місяць. Раптом з'явився Олелько Пихач. Він запитав, як загинув Спайк.

Михась відповів, що Спайк живий, але хлопець не хотів розповідати про Країну Драконів на Місяці. Хлопці домовилися зустрітися о пів на одинадцятую ночі біля сходів на горище. Коли вони зустрілися там, Оленько розповів, як Спайк потрапив до нього. Колись Оленько пішов з батьком на виставку собак. Там було безліч симпатичних собачат, а біля входу якийсь здоровезний дядько тримав велике щеня. Воно було страшенно перелякане, намагалося сховатися за господаря й гарчало. Всі інші цуценята гралися, весело попискували, а цей був такий самотній, що нагадав Оленькові самого себе. Коли щеня вкусило його за пальця, він зрозумів, що це якесь зовсім інше створіння. Пізніше хлопець зрозумів, що це дракон.

Михась відчинив віконце на горищі. Потім дав Оленьку клацку і показав, як натискати. Навігатор набрав повні груди повітря й підніс до вуст чар-вуркоту. До хлопців прилетіли два дракони – грушевий і чорний морок. Оленько Пихач помчав назустріч своєму хижакові, а Хома розповів останні новини: Хай-Тобі-Грець влаштувався вихователем у дитсадку, Золота Лихоманка вчиться долати міжзоряні відстані з надсвітловими швидкостями, Пих вирішив відвідати свою рідню, яка мешкає на Сонці, а сестри Лимонки щоранку закохуються в якогось нового дракона, ну а сам Хома посадив драконяче дерево. Оленько був ошелешений і зовсім нічого не розумів, тому Хома почав розповідати йому все з початку.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу